

VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

Naam: Bianca Afra Maria Bakker

Geboortedatum: 9 januari 1978

Geboorteplaats: Hoorn

Beroep: docent

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Mijn motivatie om hier vandaag te zijn is dat ik mij enorm zorgen maak over iedereen's gezondheid, zowel fysiek als mentaal, door alle maatregelen die opgelegd worden. Ik vraag mij af of dit wel in verhouding staat tot de reden waarom die maatregelen genomen worden. Als docent, maar ook als moeder, zie ik van dichtbij het effect dat de maatregelen hebben.

Ik heb een afweging gemaakt of ik wel of niet herkenbaar in beeld wilde en mijn personalia bekend wilde maken. Ik heb besloten dit toch te doen, omdat ik gewoon iemand ben die haar mening geeft. Ik merk in mijn omgeving ook dat er steeds meer tegengeluid is en ik vind het belangrijk dat dat gehoord wordt.

Vandaag wil ik mijn verhaal doen. Ik ben tegen het dragen van mondkapjes. Ik ben voor vrijheid en gezondheid. Ik zit hier als burger van Nederland. Als docent op een school, voor mezelf, mijn collega's en mijn leerlingen. Daarnaast wil ik ook mijn verhaal doen als moeder van twee dochters, die op school en werk een mondkapje zouden moeten dragen.

Toen COVID-19 Nederland bereikte, vond ik het best spannend wat dat voor onze gezondheid zou betekenen. Als ik de nieuwsberichten op de televisie en in de krant moest geloven, was het een enorm gevaarlijk virus dat voor vele doden zou zorgen. Natuurlijk hield ik mij aan de maatregelen. Ik volgde adviezen op van de mensen in de overheid op wie men vertrouwt en die, daar mag je vanuit gaan, het beste met ons voor hebben.

Maar al snel kwamen er tegengeluiden. Er zijn inmiddels al vele bewijsstukken – onderzoeken door experts - dat het dragen van een mondkapje totaal geen nut heeft. Daarbij verlaagt het de zuurstofsaturatie in het bloed. Ik heb zelf ervaren in de trein met een saturatie metertje, dat mijn zuurstofsaturatie van 99% naar 96% zakte. Terwijl ik rustig zat, zonder inspanning. Niet direct zorgwekkend, die 96%, maar voor mij wel een duidelijk signaal dat het dragen van een mondkapje direct effect heeft op het lichaam. Dan noem ik nog de CO₂ ophoping. Ik ben een fanatiek beoefenaar van een aantal ademhalingstechnieken en weet heel goed te spelen met zuurstof en CO₂, met als doel de gezondheid en het immuunsysteem te bevorderen. Ik herken en weet wat een te hoog CO₂ gehalte kan veroorzaken. Hoofdpijn en duizeligheid zijn klachten die helaas vaak voorkomen. Dat hoor ik ook om mij heen van dragers van mondkapjes. Daarnaast worden bacteriële infecties aan de luchtwegen inmiddels ook in verband gebracht met het dragen van mondkapjes. Daarbij hebben de hoofdpersonen van deze poppenkast - Rutte, de Jonge en van Dissel - steeds zelf aangegeven dat een mondkapje totaal niet werkt. We moeten onze bek houden en gewoon luisteren.

Ik betreur dat door onze politiek en het RIVM niet kritisch wordt gekeken naar de nieuwe feiten. Daarnaast vind ik het jammer dat veel scholen en instanties blind de adviezen opvolgen die in strijd zijn met de gezondheid.

Ik werk als docent Nederlands op een school in Noord-Holland. Onze leerlingen zijn tussen de 16 en 18 jaar en vallen onder 'kwetsbare doelgroep'. Tijdens de coronasluiting was het voor ons intensief om iedereen op de rails te houden. Gelukkig mochten wij als eersten na de meivakantie weer fysiek op school komen voor dagelijks onderwijs.

Toen er geluiden kwamen om mondkapjes te dragen, vonden wij dat voor onszelf en de leerlingen geen goed idee. Vanaf het begin heb ik dat gecommuniceerd met mijn leidinggevende. Er zijn veel mensen die het benauwd krijgen, wat voor onze doelgroep voor trauma-herbelevingen kan zorgen. Bovendien moeten wij als docenten Nederlands goed verstaanbaar zijn en is de articulatie en mimiek belangrijk. Overigens vind ik mimiek - gezichtsuitdrukking zien - sowieso heel belangrijk als je met mensen werkt.

Op een gegeven moment kwam er, rond de herfstvakantie - ruim vooruitlopend op de plicht die men per 1 december landelijk wilde invoeren - een 'dringend advies'. Op onze locatie werd naar alle medewerkers gecommuniceerd dat verwacht werd dat medewerkers een mondkapje zouden dragen. Immers moeten wij het goede voorbeeld geven. Gevraagd werd ook om docenten die geen mondkapje dragen, te melden bij de betreffende leidinggevende. Er zou dan een gesprek volgen. Ik dacht eerst toen ik die mail las: "lees ik dit nu goed? Droom ik? Wordt mij nu werkelijk gevraagd om collega's te verraden?" Diezelfde dag heb ik een mail gestuurd naar mijn leidinggevende. Dit deed ik in overleg met de twee collega's die ook geen mondkapje willen dragen. Om 'onzelf' dan maar aan te geven. Te melden. Hoe stout wij wel niet zijn. En de adviezen niet op volgen. Zeer gegrond. Vol in ons recht. Gelukkig volgden wel tips en adviezen. Maar geen sancties.

Natuurlijk was ik niet van plan om een mondkapje te dragen. Maar de vraag van bovenaf kwam vervolgens ook om leerlingen aan te spreken als geen mondkapje wordt gedragen. Dit is totaal in strijd met mijn gevoel. Ik wil geen leerlingen aanspreken op iets waar ik zelf totaal niet achter sta. Ik ben altijd een voorstander geweest van 'samen dragen'. Ik heb altijd leerlingen op ongewenst gedrag aangesproken; roken op het schoolterrein, tegen de 'corona looproute' in lopen, ongevraagd zonder reden gebruik maken van de lift. Altijd vriendelijk maar wel met een dwingende boodschap. Maar leerlingen aanspreken omdat zij geen ongezond makend, niet werkend mondkapje dragen, dat kan ik niet. Ik weiger dat.

De sfeer op school werd intussen steeds grimmiger. Een duidelijk onderscheid wie voorstander is van de maatregelen en wie tegen is. Dualiteit. Discussies. En het gevoel dat er continu op je gelet wordt, je verraden kunt worden voor het opkomen van je gezondheid. De altijd vriendelijke collega's van facilitair, de conciërges, hebben een hele andere taak gekregen, namelijk om te controleren en leerlingen aan te spreken. Dit voelt naar. Het is een invasie van controle bij binnenkomst. Ik vraag me af of zij zelf achter de maatregelen staan, en ik vraag mij af wat dit werkelijk met onze kwetsbare, veelal getraumatiseerde leerlingen doet.

Met de naaste collega's die ook tegen het dragen van een mondkapje zijn, gaan we op zoek naar mogelijkheden en oplossingen. Zo hebben wij thee en koffie in de klas. Wij bieden de leerlingen ook aan om in de klas te pauzeren, om het verplaatsen op de gangen beperken en het mondkapjesgebied te vermijden, en bovenal om plezier te houden met de collega's en de leerlingen. We deden een test met online lessen volgen, om de leerlingen te laten wennen, maar ook omdat de mondkapjesplicht op de loer lag. En mocht het helemaal uit de hand lopen, dan zouden wij voorbereid zijn en toch les kunnen blijven geven.

Toch blijven we zo lang mogelijk fysiek les aanbieden. Regelmatig zijn leerlingen afwezig in verband met klachten waardoor zij niet op school mogen komen en dus onderwijs missen. Nu zien we ook de eerste positieve PCR testuitslagen. Studenten moeten in quarantaine. We houden ze erbij met intensief contact en een live verbinding met de klas. Zelf hebben wij een sterk, gezond docententeam. Wij hebben 0% lesuitval. En mocht het zo zijn dan vervangen wij elkaar, dat is al afgesproken, of schakelen we (deels) over op digitaal thuisonderwijs. Ik ben echt heel trots hoe wij ons er doorheen slaan.

Omdat ik altijd mee wil denken, en vooral oplossingsgericht en in mogelijkheden, heb ik het inzetten van ionisatoren voorgesteld. Kort samengevat gaat dit systeem ronddwarrelende virusdeeltjes te lijf. Dit voorstel werd helaas afgewezen. Het zou te duur zijn en de luchtkwaliteit is prima.

Inmiddels is de landelijke mondkapjesverplichting ingegaan. In de school veranderde daar weinig aan. Bij de ingang staat nu wel een bewaker die controleert op afstand houden en het dragen van een mondkapje. Het lijkt wel oorlog. Dezelfde controleur/handhaver loopt ook door de school en kijkt in de klassen. Deze handhaver heeft diverse collega's al aangesproken, bijvoorbeeld toen ik in de deuropening net buiten de klas zonder mondkapje met een collega in overleg was. We maken er als de leerlingen er niet bij zijn grapjes over. 'Pas op de NSB komt er aan'. Maar eigenlijk is het diep triest dat het zo moet. Het geeft een onveilig gevoel. Wat een impact. Voor de leerlingen is het ook naar, zeker nu de jongeren de schuld krijgen van de volgens RIVM hoge besmettingscijfers. Terwijl zij al zoveel hebben moeten inleveren, en zelf vrijwel geen gevaar lopen. En ook voor de leerlingen aan wie wij lesgeven, die in de meeste gevallen al trauma's hebben of in dictaturen geleefd hebben.

Volgens de richtlijnen op de website van de Rijksoverheid, beperkt deze plicht zich vanaf 1 december niet enkel tot het dragen van een mondkapje van entree tot klaslokaal. Ook in het lokaal zal vaker een mondkapje gedragen moeten worden. Omdat wij door de vele niveaoverschillen gedifferentieerd werken, lopen wij vaak rond, met inachtneming van de 1,5 meter afstand voor zover dat mogelijk is. Mijn keiharde grens was van het begin af aan: geen mondkapjes in de klas. Dit weiger ik echt. Dus toch wat meer vanaf het bord op ruime afstand helpen en aanwijzingen geven.

Ik weet niet hoe dit zich verder gaat ontwikkelen. Ik probeer zoveel mogelijk thuis te werken. Ik haal gelukkig nog voldoende energie uit het werken met fantastische collega's en onwijs leuke dankbare leerlingen. Maar het werkplezier is inmiddels van een dikke 9 naar een net aan 6-je gedaald. Ik maak mij zorgen om het onderwijs, om de kwaliteit van het onderwijs, het welzijn van de leerlingen, en de gezondheid van ons allen.

Dan ben ik ook nog moeder van 2 dochters die beiden naar dezelfde school gaan; voortgezet onderwijs. Zoals altijd leven wij enorm gezond. Vers, biologisch, vegetarisch, aangevuld met supplementen die de weerstand versterken. We bewegen meer dan gemiddeld. We wandelen veel in de natuur met onze honden. Er is een goede balans tussen inspanning en ontspanning. We zijn nuchter. We zijn kritisch. En we zijn doorzetters. De meiden fietsen iedere dag 10 kilometer naar school en 10 kilometer terug, door weer en wind.

Op deze school kwam ook een advies voor het dragen van een mondkapje. Allereerst was dat geen probleem. Geen mondkapje is dan een keuze die gemaakt mag worden. Maar toen het advies een plicht werd, veranderde er wel wat. Ik heb diverse mailconversaties met de directie gehad. Ik heb allerlei argumenten en feiten benoemd, en uitgesproken dat ik het betreurt dat de school deze keuze maakt vooruitlopend op een landelijk advies. De ionisator ingebracht, helaas ook hier zonder resultaat.

Op de school stonden vooral de eerste dagen veel volwassenen als controle bij binnenkomst. Van mijn eigen dochters, maar ook van de kinderen van kennissen, heb ik vele signalen ontvangen dat dit voor de kinderen best heftig was. De manier van aanspreken is vaak erg negatief. Wat een impact op onze kinderen.

De oudste dochter is heel zelfstandig. Zij heeft een dun mondkapje bij zich en draagt deze zeer kort waar gevraagd wordt en er controle is. Helaas gaat het niet enkel om die 5 á 10 minuten in de gang, bij leswisselingen. Ook tijdens rijles moet zij een mondkapje dragen, en tijdens het werken bij de supermarkt een paar keer per week een paar uur. Tel de uren van beperkte zuurstof, CO₂ ophoping, kans op duizeligheid en hoofdpijn en verhoogde kans op luchtweginfecties maar op. Gelukkig kan deze dochter wel voor zichzelf opkomen en letterlijk een adempauze voor zichzelf nemen.

De jongste dochter heeft een autisme spectrum stoornis. Zij is niet assertief, niet geordend. Ze is vaak spullen (dus ook haar mondkapje) kwijt. Het is teveel gedoe. Maar wat zorgelijk is: zij heeft minder lichaamsbewustzijn, voelt vaak geen automatische reflexen. Hongergevoel is er vaak niet. Ze drinkt daardoor slecht. Hoofdpijn en benauwdheid voelt ze minder snel opkomen. En dat laatste is niet handig als je regelmatig een mondkapje moet dragen. Zij heeft een zeer doorzichtig stoffen mondkapje. Ze is al vaker aangesproken dat ze het mondkapje vergeten had, of dat het mondkapje dat ze draagt niet zou helpen.

Aan een kaartje om vrijstelling te kunnen krijgen op de plicht wegens haar diagnose, wordt niet meegewerkt. Van kinderen met astma wordt op deze school ook verwacht dat er gewoon een mondkapje wordt gedragen.

Een aantal weken geleden belde ik voor aanvang van de lessen naar de receptie om een van de meiden absent te melden. De receptioniste, die in het verleden al niet heel behulpzaam was, riep naar een binnenkomende leerling 'mondkapje!' Ik ging ervan uit dat ik verder kon gaan met mijn verhaal, maar ik hoorde door de telefoon alleen maar geschreeuw van de receptioniste naar de leerling. Echt geschreeuw. Zeer negatief. Niet gepast om een leerling zo aan te spreken, maar bovenal omdat de receptioniste een ouder aan de telefoon heeft. Ik heb opgehangen en dit gemeld.

Met lood in mijn schoenen zwaai ik de meiden 's morgens uit. Ik ben erg bezorgd hoe met name de jongste de dag door gaat komen. Ik voel me als ouder niet gehoord. Ik kom met kritische feiten, nieuwe inzichten, mogelijkheden. Ik maak mij terecht ernstig zorgen, maar ik word niet serieus genomen.

De lontjes worden kort. Om me heen hoor ik ook van ouders en jongeren dat er veel aan de hand is op de scholen. Vechtpartijtjes. Ruzies. Docenten die normaal altijd vriendelijk waren en nu nors en kortaf reageren. Het plezier in het onderwijs lijkt massaal verdwenen. Thuissituaties die niet gezond zijn, stress, psychische klachten, relatieproblemen bij ouders. Bij mijn eigen leerlingen is de mentale problematiek nu hoger dan ooit. Het algemene welbevinden is enorm gekelderd.

Ik wil benadrukken dat ik altijd met enorm veel plezier heb gewerkt op de school. Het is een goede werkgever. Daarnaast ben ik ook enorm tevreden over de school van mijn kinderen en de betrokkenheid van de mentoren en zorgbegeleiders. Mijn kinderen hebben altijd wel wat extra's nodig. Ik ben dus zeker niet tegen de organisaties. Ik vind het wel enorm spijtig dat scholen door de druk van bovenaf in een hoek gedrukt worden en uit angst beslissingen nemen zoals een mondkapjesplicht. Ik begrijp dat geen enkele organisatie een besmettingshaard wil zijn voor COVID-19.

En wat is het volgende? Een teststraat voor de deur van de school? Nog meer controle? Nog meer uitgestelde zorg, behandelingen, operaties? Ondernemers die failliet gaan, mensen die hun baan verliezen? Het middel is erger dan de kwaal. De mensen die overlijden en nog gaan overlijden doordat zij niet de benodigde zorg hebben gekregen of door psychische klachten kiezen voor overlijden, zouden nog wel eens veel hoger kunnen zijn dan het werkelijk aantal coronadoden.

Het meest treurige vind ik dat alle maatregelen genomen zijn op basis van onjuistheden. Dit zijn geen complottheorieën, maar gewoon keiharde feiten. Een testmethode die inmiddels bewezen gewoon niet werkt, enorm hoge aantallen besmettingen, of mensen waarbij het virus in het lichaam is aangetoond. Zijn dit allemaal coronagevallen? De verwarring alleen al. Wybren van Haga stelt hier al enige tijd kritische vragen over, ook over de PCR test. Enkele dagen geleden heeft hij de Drostes paper benoemd. Je zou denken dat er nu echt een licht gaat branden, en er met spoed andere beslissingen genomen gaan worden.

Ik hoop dat de geluiden die via deze commissie naar buiten komen, ook in de media naar buiten komen in plaats van enkel via kanalen die men “wappiekanalen” en complottheorieën noemt. Het is te hopen dat er transparante, op feiten beruste maatregelen kunnen worden genomen. Dan bedoel ik eigenlijk dat er een versoepeling dan wel afschaffing komt op de maatregelen, en dat in ieder geval de mondkapjesplicht stopt.

Ik wil gewoon lucht. Voor alle mensen. Ik wil weer normaal.

U vraagt mij of de eerder genoemde beveiliging herkenbaar is en hoe zij gekleed zijn. Ze zijn inderdaad herkenbaar. Hun uniform is zwart met grijs en voorzien van een beveiligingslogo. Bij aanvang van de schooldag controleren zij in tweetallen op afstand en mondkapjes. Wanneer de studenten in de klas zitten, lopen zij door de school en controleren zij of de anderhalve meter afstand in acht wordt genomen en de mondkapjes gedragen worden.

Deze controle geeft mij het gevoel dat men het personeel en de leerlingen niet vertrouwt. Persoonlijk raakt mij dat wel.

U vraagt mij wat de gevolgen zijn als een leerling wordt aangesproken op het niet naleven van de regels. Wat ik zeker weet is dat leerlingen niet zonder mondkapje de school in mogen. Ik krijg soms berichten van studenten dat zij later in de les komen, omdat zij naar huis moeten om hun vergeten mondkapje op te halen.

Ik werk nu veertien jaar met veel plezier in het onderwijs. Dat plezier is gelukkig nog niet tot onvoldoende gedaald. Ik ben echter ook voor andere dingen opgeleid. Mocht het “nieuwe normaal” blijven bestaan, dan overweeg ik wel om andere richtingen te gaan kiezen.

De prestaties van mijn jongste dochter zijn op dit moment onvoldoende. Ik denk dat het mondkapje hierin wel een factor is. Mijn dochter wordt wel heel goed begeleid, en daarover ben ik zeer tevreden, maar het mondkapje is een extra prikkel waar zij lastig mee kan omgaan. Helaas komt er echt geen leerling de school binnen zonder mondkapje.

Mijn oudste dochter volgt regelmatig thuisonderwijs. Dit wordt als optie aangeboden door de school.

Als moeder kan ik hier boos en verdrietig van worden. Het voelt machteloos, omdat ik er geen grip op heb. Ik betreur het heel erg dat er met nieuwe inzichten met betrekking tot bijvoorbeeld de mondkapjesplicht niets gedaan wordt.

Leiderdorp

5 december 2020

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Bianca Afra Maria Bakker

.....

Drs. Pedro Kuit